

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Mirabilis Vita Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar Vallisoletanæ

Deprompta ex ijs, quæ ipsamet jussu Patrum suorum Spiritualium
consignavit

Vitæ Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar. Pars Prima

Puente, Luis de la

Pragæ, 1672

Cap. 4. Quomodo illi Deus manifestaverit excellentiam & gloriam quatuor
Angelorum, qui illi assistebant, & de quibusdam colloquijs, quæ cum ipsa
habuerunt, deque eorundem absentia, ac reditu.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38580

dixissetque Dominus: Bene est; vidi Majestatem JESU Christi Domini nostri, qui tenebat in suis sacratissimis manibus coronam, quam Angelus abstulerat ex meo capite, & ipse attentè contemplabatur, ac versabat in omnem partem, considerando illam undiq; cum ea attentione. Deinde dixit suo Æterno Patri: Ista corona est elegans, est pulcherrima, & vehementer mihi placet, Domine; Designansque locum digito, addidit: Hic tamen aliquid deest, ut eam obtineat perfectionem, quam tu, mi Domine, decrevisti jam inde à tua æternitate: sed ego supplebo defectum virtute & pretio meorum meritum, ac sanguinis, quem profudi, applicaboque illi talem virtutem, & eam dabo gratiam ipsius operibus, ut, quod peragendum & complendum erat longiore tempore, fiat citius, atque ita acceleretur illius emigratio. Sit ita, sicut dicis, Fili mi, sit ita, per melicet, agebat Dominus DEUS

Majestatis. Cùm ego audivissem meum DEUM dicentem hæc tam mirabilia, ego ipsi infinitas gratias. Verùm meus sanctus Angelus, volente id Domino, postea me urgebat, ut me reduceret ad meum angelulum. Ego verò desiderans scire, quàm diu esset duraturum meum exilium, non me movebam, & quasi reluctabar. Sed intelligens me Dominus, dixit mihi benigne & amanter: Anima mea, noli affligi propter tuum discessum, brevi enim migrabis. Non dico tibi autem, quando, quia tibi modò id scire non expedit, neque convenit propter alia. Permite id mihi, & esto bono animo, atque nunc vade in pace. Et cùm mihi dedisset suam sanctam benedictionem, meus sanctus Angelus me apprehendit arcano modo, unaque cum reliquis suis sanctis socijs me abduxit, & collocavit in meo locello.

CAPVT IV.

Quomodo illi DEUS manifestaverit excellentiam & gloriam quatuor Angelorum, qui illi assistebant, & de quibusdam colloquijs, quæ cum ipsa habuerunt, deque eorundem absentia, ac reditu.

Tota hæc historia est plena multis rebus memoratu dignissimis, qua contigerunt Venerabili Marinæ cum sanctis quatuor Angelis, qui ipsi perpetuò assistebant: nunc duntaxat referemus quadam ipsos solos concernentia.

§. I.

In primis ei DEUS pro majore ipsius solatio voluit manifestare excellentiam & sanctitatem istorum sanctorum Angelorum, hunc in modum. Dum, inquit, essem afflicta propter defectus, quos in me deprehendebam, visitavit me Christus Dominus quadam nocte, & confidens in sella,

stipatus Angelis, mihi dixit, se velle apud me manere totâ illâ nocte, interrogavit me: Quid habes? visne aliquid? per me quidpiam. Ego ab illo petivi remediū meorum defectuum, & necessitatum, sicut soleo. Interea, vidi venientes quosdam Angelos, cum prægrandi disco, seu pelvi, quam posuerunt coram Christo Domino; cùmque versaret, quod in illa afferebatur, vidi esse elegantissimos nummos aureos, magnitudine exæquantés Imperialem, in quorum singulis erat expressus vultus Salvatoris. Accesserunt sancti quatuor Angeli, mei contubernales, suo ordine, & Divina Majestas dedit cuilibet unum nummum, sicut & meo Angelo Custodi. Deinde mihi dixit: Et tu nihil vis? Dum ego tergiverfarer, & Angeli me animarent,

ut acciperem, quod mihi offerbantur, profraui me in spiritu ad pedes Domini, qui mihi posuerit similem nummulum; quoniam acceptum repositum in sinu. Deinde reuoluit Dominus, quod erat in pelvi, & cum quing; Angeli suo ordine accedent, portavit cuique preciosissimum annulum, qualem postica & mihi dedit, inserendo ipsam meo minimo digito. Tunc illi dixi: Nomen etiam Tua Majestas daret unum meo Confessorio, & ipsius Fratru? Respondit: Omnino. Veniant pro illis Angeli eorum Custodes. Veniant, datusque est cuiusvis nummus & annulus. Mansi aliquamdiu abrepta. Cessante deinde raptu, considerabam mysterium illorum nummorum & annulorum. Discernitque mihi sancti Angeli, quod nummus significaverit ardentem charitatem, ipsi à Domino communicatam, & annulus attentionem ejusdem charitatis. Anque ex eo tempore videbam in sanctis Angelis illum annulum insertum digito manus dextere, & ago scilicet corlitus illuminata, in illis multo magis inflammatam eorundem charitatem. Vidi ipsos etiam tunc redimitos coronis aureis, quod nunquam alias videram, & cum ex his hujus rei quæsiuissem causam, dixerunt mihi: Noster magnus DEUS, est Rex infinitus, Rex Regum, ac immensus Majestatis, & qui servitius in ipsius Aula, sumus omnes magni Principes, ac Reges multo majores, quam terreni, propterea habemus ipsas coronas. Christus Dominus autem mihi dixit: Esse contenta? quiesce nunc. Et mansit apud me tota nocte, recreando me quibusdam sermo omnibus consolatoris. Deinde sui rapta in ecstasim, & quando ad me redij, jam Dominus abierat.

§. II.

Quamvis usque adeo certa essem de his rebus, propter tam diuturnam experientiam, quadam nocte, ut eram nature timidæ, cum sentirem terribiles dolores, incidit mihi cogitatio, seu quoddam dubium, utrum verè illi quatuor Angeli essent Angeli DEI? Dum ergo me viderem illa nocte solam, memine mecum exi-

stente, & valde afflictam, sancti Angeli qui aderant, transiverunt ad alteram partem, ad quam conversa decumberebam, ut illarent è regione meæ; sed quia me admodum solabatur in illa afflictione, invocavi Dominum, dixique ei: Domine, visne mihi dare facultatem, ut à te aliquid petam? Respondit Divina Majestas: Petere, quidquid volueris. Ego ab eo postulavi, more solito, lumen, pro cognoscendis illius veritatibus, & sancta ejus voluntate, atque unà, ut mihi diceret, an illi, qui mihi assistebant, verè essent ipsius Angeli. Tunc mihi Dominus respondit aliquomodo subobscurè, significans tamen mihi, ipsos omnino esse. Postica deinde ad eum petij instantius, & dixit mihi: Nomen fide credis, me existere in omni loco, atque specialius à me illustrata vides expressis, me tibi adesse? Sicut igitur hæc duo sunt vera, ita verum est, istos esse Angelos meos. Et paulo post me abiecit in spiritu, dicens que ad celestem Civitatem, ubi vidi Christum Dominum in ositum, ac sanctissimam ipsius Matrem admirabili speciosam, & ceteros Beatos, atque inter illos conspicui meos sanctos quatuor Angelos. Tunc mihi dixit Dominus: Videre illos? agnoscesne ipsos? quasi diceret: aspice bene, quod sint mei Angeli. Deinde jussit Dominus mihi ab his ostendi quædam hujus mundi, & postquam vidissem memora, fontes, ac alias res amenas, interrogavissentque me, vellimne videre amplius, respondi, me molle talia videre in hoc exilio, visuram enim ea me postmodum; atque ita cessavit raptus, reperique me in meo lecto. Et cum fuisset conquiescit, quod me reduxissent ad istud exilium, ac vallem lachrymarum, dixit mihi Dominus: Quare affligentis, cum ego sim apud te? Nonne scis, quod ubi moratur Rex, ibi sit & Aula. Tum vidi, quod sub cervicali reperent quidam quasi vermes, & erant parvi diaboli, qui me redegerant in illas angustias, ex quibus provenerat illud dubium. Angeli ipsos inde abegerunt, atque sic est penitus dissipata tota illa nebula, & remansi certissima de bona societate, quâ fruebar, licet illorum Angelorum opera & verba sufficiens

præberent testimonium, qui essent, alij enim quàm Spiritus Angelici non possent illa facere.

Et post hoc, Dominus aliquoties illos voluit ab ipsa conspici, non in specie & umbra corporis, quam gerebant, sed in eorum propria substantia spiritali; cum speciali sublimissimo lumine, quo illum propterea illustrabat; unde magis crevit ipsorum estimatio & amor.

§. III.

Quamvis hi sancti Angeli semper illi assisterent tacentes, præterquam quando necesse erit loqui breviter, quod accidit innumeris vicibus, afferemus duo colloquia prolixiora, quæ instituerunt pro ea consolanda in ipsius afflictionibus, & ad manifestanda illi nonnulla mysteria, quæ sic recenset.

Quadam nocte, quam vigil transigebat, afflictæ & sola, cò quòd obdormivisset solacia, quæ mecum manebat, cum intra me dicerem: O quàm sum sola! dixerunt Angeli, non es sola, Soror nostra, quia hic sumus. Accefferunt deinde viciniùs, & unus ex minoribus se acclinavit ad lectum flexis genibus, positis còbitis in lecto, sublatisque oculis ad cælum incepit me solari, dicendo mihi pauca quædam verba de cœlesti gloria, & communicando speciale lumen, cum quo illa penetrabam. Inprimis mihi dixit: Ecce Soror, in illa cœlesti Jerosolyma est lux quædam inaccessibilis. Quo dicto fui aliquamdiu absorpta, & rapta in ecstasim. Deinde addidit: secundò etiam ibi est dies æterna, quæ caret nocte; & fui iterùm aliquantum absorpta. Subjunxit: Tertiò animæ, quamvis non comprehendant DEUM, vident illum tamen & possident, quantum sufficit ad ipsas satiandas, utque sint beatæ; & passâ sum dentò mentis excessum. Subjecit: Quarto, gaudium, quod habuerunt primo die, durabit perpetuò, absque fastidio, & fui rursum aliquo tempore abstracta, penetrando semper cum lumine, quod mihi dabatur, sublimia illa, quæ in ijs verbis còtinebantur, quod me affecit solatio, ac recreavit. Et post hoc surrexit sanctus An-

gelus, accessitque ad reliquos in ea specie, quam solebat gerere.

Aliàs, post toleratas quasdam afflictiones ac molestias, dixerunt mihi isti sancti Angeli, se mecum maniueros totâ eâ nocte, & unus ex ipsis, ut me distraheret, dixit: Volo tibi modò recensere historiam ex sacra Scriptura, quæ contigit ante adventum Christi Domini in mundum. Illo tempore erat quidam vir nomine Jacob, qui servivit septem annis cuidam homini diviti, ac potenti, ut sibi desponeret unam ipsius filiam, quæ erat præter morem formosa. Audito principio hujus historie, quamvis illam recenseret Angelus, modo gravi, suavi, & cœlesti, unde capiebam solatium, dixi illi: Angele DEI, per DEUM terogo, nè mihi referas, neq; commemores antiquas historias, quarum ego non habeo magnam notitiam. Cum etiam sim obnoxia timoribus, vivamque semper cum metu, nolo sumere, pro mea imbecillitate, occasionem ex eo, quod dicis, alicujus inquietudinis. Angelus se aliquantum continuit, ac deinde dixit: Soror nostra, nos Angeli DEI non possumus referre, neque quidquam dicere aliud, quàm ipsius veritates, idèoque nè timeas, nec dubites. Et hoc dictò redijt ad historiam, quam inchoaverat, dicendo: Servivit hic Jacob septem annis, ut sibi desponeret filiam sui Domini, sicut dixi, & ijs elapsis illam ipsi non dedit ejus Pater, allegans pro exultatione, in ea regione non esse consuetum, nuptui dare filias minores præiùs, quàm majores. Desponsavit igitur illi filiam majorem, quæ erat lippa, dixitq; ipsi: quòd, si vellet Sponsam habere filiam minorem, quæ erat formosa, serviendum illi esset alijs septem annis. Hoc ità evenit, Anima. Sed volo tibi narrare aliquid aliud sublimius & excellentius, atque accommodatum meæ intentioni. Noveris etià, quòd quando Filius DEI venit in mundum, & assumpsit carnem humanam, ut subveniret omnibus hominibus, venit ad suum dilectum populum, in quo sibi complacuerat, ut iniret mirabilem illum contractum cum Synagoga, seu ipsam sibi desponeret, & postquam illi inservivisset

tot annis, præstitissetque ipsi tantam gratiam & favorem, exceperunt illam valde malè & inhumanè, neq; ei dederunt Sponsam, ac proinde accepit ejus loco, pro eo tempore, sororem lippam, quæ fuit Gentilitas. Considera felicitatem hujus, & miseriam illius. Quid tibi de hoc videtur? Ego eram ad eò turbata, propter meos solitos timores, ut vix intelligerè, quid mihi loqueretur in sua illa cœlesti conversatione, quam nihilominus Angelus prosequutus est, dicens: Noveris quoque, Anima; quòd Dominus DEUS Majestatis ordinariè, licèt sit infinitæ bonitatis, benignitatis & misericordiæ erga suas creaturas, sit etiam Omnipotens, terribilis, & justissimus in suis pœnis, idèoque sæpe propter peccata & culpas sui populi, illum derelinquat, abeatque eò, ubi meliorem dispositione recipitur ab animabus, quem admodum fecit cum suo proprio ac dilecto, & æstimato populo, de quo tibi modò loquutus sum. Scias præterea, ut tangaris commiseratione, & ploras ac postules à DEO misericordiam, quòd Divina Majestas vehementer sentiat, se offensam esse à quodam populo, illique indignetur propter ipsius gravia peccata, & vilipensiones suæ Divinæ Majestatis, & propè constituerit illù deserere, & derelinquere, & transire ad alium populum, ubi meliùs recipiatur, majori fide adoretur, & honoretur. Cogita Soror nostra, quis sit iste dolor, ac afflictio, & quàm dignus compassione sit status illius populi derelicti ac deserti à suo DEO & Domino, quæ est summa ipsius pœna, ac tanta, ut si nos Angeli ejus possemus dolere & flere, summe præ commiseratione fleremus, implorantes pro eo DEI misericordiam. Adverte similiter, quanta felicitas, quàmq; immensa, & quàm beata sit cœlestis sors illius populi, què Dominus ex altissimis suis judicijs, & magna misericordia disposuit, ut reciperet, crederet, ac amaret Divinâ ipsius potentia, & Majestati. Hujus misericordiæ figura fuit historia Lize lippæ, quam tibi retuli, non solùm, ut te distraherem, ac diverterem à tua afflictione & doloribus, sed etiam ut videres, agnosceres ac ponderares opera DEI, alti-

tudinem judiciorum ipsius, immensam ejus sapientiam & bonitatem, ac dominiù, quod habet super omnes suas creaturas, exhibendo ipsi pro sua Divina voluntate clementiam & misericordiam, quæ semper relucet in omnibus ejus operibus. Oportet tantùm clamare, & petere à DEO misericordiam, cum charitate, humilitate, & confidentia, quia hac ratione placatur DEUS.

§ IV.

PROCEDENTE tempore (in Decembri anno 1617.) me DEUS dignatus est probare, subtrahendo mihi istam bonam societatem, & quodam die mihi dixerunt mei sancti quatuor Angeli: Scias, Soror, diabolos fuisse conquestos apud DEUM, dicentes, non esse mirum, quòd perseveres fidelis in ipsius servitio, cum te custodiat per assistentes tibi quatuor suos Angelos: atque Divina Majestas fortè volet, ut nos aliquamdiu à te absentemus. Præpara te ad id, & esto bono animo, neque existima, hoc fieri propter tua peccata. Ista mihi erant dicenda, nè nimium contristarer, ac timerem, etiam si dolerem me destitui tam bona & antiquâ societate. Sed eo tempore me invisit Beatissima Virgo, & solata est, dicendo mihi, nè affligerer, quandoquidem ipsa esset futura mea consolatrix ac protectrix. Paulo post mihi dixerunt sancti Angeli, jam advenisse tempus ipsis à DEO constitutum, pro abitu. Incepi propterea contristari, & conqueri, illi verò me sunt solati, dicendo mihi, se, tibi, & quibuscunque existerent, curam mei habituros, breviq; reversuros; significantes mihi, quasi id futurum post dies quadraginta, seu, se per tempus quadragesimalis jejunijs abfuturos.

Non multò post vidi venientem magnam multitudinem Angelorum DEI, descendentium ex Cœlo, & venientium quodammodo ad comitiam dandam illis quatuor abituris, à quibus mihi valedicentibus accepi quatuor mysticos aureos nummos, quos mihi dederunt quasi in pignus sui reditus, dicentesque: Bene vale, Soror;

Soror, discesserunt; quamvis me subinde visitaverint in meis afflictionibus, manserintque mecum aliquantulo tempore, & statim abiverint. Sequenti feriâ quartâ Cinerum, antequam illucesceret, venerunt ex proposito, atque id ipsum mihi dixerunt. Eâdem feriâ quartâ manè illos vidi, adhibitis nonnullis instrumentis musicis, canentes quandam quasi lamentationem de casu Adami, quæ musica me summo opere recreabat in meis magnis afflictionibus.

§. V.

Post tres ab hinc annos in Paschate vidi se moventes, & ad me accedentes istos meos Dominos quatuor Angelos, dixique illis: Quid volunt, mei Domini? mandantne mihi aliquid? Ipsi responderunt: Soror nostra, volumus tibi valedicere, quia Dominus nos iussit ire ad quoddam negotium, concernens ipsius majorem gloriâ, & obsequium. Bene vale itaque, nec tristeris, nostra enim absentia non erit diuturna. Ego fui modicum turbata, & notabiliter commota, dixique ipsis: Domini mei, quorsum volunt ire, & relinquere me solam? nam veniet diabolus, & occidet me. Non occidet, certò, dixerunt ipsi; quia Dominus est defensor tuus, & custodiet te, atque pro tuo solatio & auxilio manet tecum Angelus tuus Custos, ac Angelus *Panmympus*, qui quantumvis sit parvus, qualem illum in ipsius specie vides, tantâ est tamen virtute præditus ac potentia à Domino DEO nostro, ut possit debellare & vincere omnes diabolos inferni: atque, si id pro tuo est solatio, etiam aliquem alium tibi relinquemus loco nostri, ut tibi adsit, tæq; adjuvet, ac soletur quantum nos ipsi, quin etiam amplius, ad nostrum usque reditum. Quibus respondi magno affectu, quo erga eos ferebar: Non, Domini, non, Domini, nihil volo, donec ipsi revertantur: hoc enim esset aliquid pro me novi. Quamvis autem illos interrogaverim, quò & quid acturi irent, dissimulaverunt mihi id dicere, datâque mihi suâ benedictione, discesserunt, me vidente, ad valde dissitas regiones, ac maria,

quo ad usque mihi disparerent, & effugerent meum conspectum, sicut videri desinit Sol, quando occumbit, seque abscondit, relinquens quasi lugubri veste cooperatam terram. Post hoc rememorata sum turbationem ortam ex absentia sanctorum Angelorum, & reprehendens me vehementer propter hunc defectum, dixi ad DEUM, resignando me ex corde in sanctissimam ejus voluntatem. Mi Domine, ac DEUS mi, offero tibi cor meum, ac resigno in tuas manus istam tuam misericordiam, & gratiam, quam mihi præstas, dum facis, ut apud me maneant hi sancti Angeli: & si vis, tibi que placet, ut caream hoc tanto bono, & solatio præsentis & societatis istorum Beatorum Spirituum, id tibi offero toto corde meo, & propria voluntate, etiam pro tota vita mea, sicut tibi obtuli reliqua omnia spiritalia solatia; quia nihil volo, nisi tibi placeat, siquæ conforme tuæ sanctissimæ voluntati. Postquam hoc dixissem, sanctus Angelus *Panmympus* recedens à me, ivit ad locum sanctorum Angelorum absentium, quem, humi procumbens, est osculatus, ac veneratus; quod mea anima est mirata; cumque se erexisset Angelus, interrogavi illum, quare id fecisset. Ille verò mihi respondit: Noli mirari, Anima, quod à me vidisti fieri: quia isti quatuor Angeli mei socii sunt me superiores, ideoque par est, ut faciam, quod vidisti. Fuit autem res notari digna, remansisse quandam virtutem instar suavis odoris, ubi soliti erant stare illi sancti Angeli, qui discesserant, atque in toto cubiculo.

§. VI.

Sequentis septimanæ feriâ tertiâ, horâ secundâ vel tertiâ matutinâ, agens cum DEO vidi alicundè remotissime comparentes instar lucidi Solis, dum exortur mundo, meos Dominos quatuor Angelos fulgidissimos ac triumphantes, cum comitatu multorum sanctorum Angelorum, qui vocibus & instrumentis musicis laudabant Dominum. Hunc in modum pervenerunt ad cælestem Curiam, ubi fuerunt solennissimè excepti à Domino, & à tota illa

illa cœlesti Jerosolyma. Præferebant vexillum pretiosissimum, insignitum admirabili quâdam cruce, quæ videbatur polle-
re magnâ virtute contra diabolos, & cum accessissent ad thronum Beatissimæ Trinitatis, DEUS est eos amplexatus quàm amantissimè, salutando ipsos, & illi prostrati coram Divina Majestate ipsam laudabant, ac benedicebant propter id quod est, & propter virtutem sibi ab illa collatam, idèmiq; faciebant omnes Cœlites.

Deinde feriâ quartâ manè, agenti mihi cum DEO, dixit ejusdem Majestas: Anima, quando voles, ut ad te revertantur, tēque solentur tui Angeli? Quia fueram confusa, & me pudebat turbationis, quam senseram in illorum discessu, respondi Domino: Domine mi, ac DEUS mi, nihil volo, nisi quod conforme fuerit tuæ sanctissimæ voluntati, & beneplacito tuo. Sit ità, ajebat Dominus, brevi redibunt, ut apud te maneant; & quia obtinuerunt victoriam, adferunt spolia, tanquam boni milites, quæ tecum partientur, sicut æquū est, cum sint tui fideles amici & auxilia-
tores.

Feriâ quintâ manè, cum perageretur Missæ Sacrificium in Oratorio, vidi tempore Evangelij meos Dominos quatuor Angelos, adstantes valde reverenter, habentes accensos cereos in suis manibus, & indutos vestibus, ornatis auro ac gemmis: gestabant in collo catenas aureas, & in brachijs armillas quàm elegantissimas, ac pretiosissimas, relucebātque in illis magna, quædam & specialis virtus, ac fortitudo DEI. Eram magnopere exhilarata eorum præsentia, & aspiciebam illos, neque poteram ab ipsis avertere oculos, donec mihi Sacerdos ferret sacram Hostiam, illis antecedentibus eo modo, quo fuerant in Oratorio. Solicitabar, nè eorum aspectus mihi impediret compositionem internam & externam, necessariam pro suscipiendo Domino, verum placuit Divinæ Majestati, ut dum ingrederentur in cubiculū, mihi disparerent. Post Communionem, & actas gratias Christo Domino, vidi ipsos, ubi semper consueverant manere, in cubiculo. Tum accedentes ad me, interroga-

verunt peramanter, & vultu hilari, quomodo valerem, quàmque ex voto mihi res cesserint ipsis abientibus. Primus accessit sanctus Angelus *Fortitudo*, & detractam sibi catenam auream, quam gestabat in collo, imposuit mihi. Deinde accesserunt duo Angeli, *Missus major*, & *Missus minor*, depositasque armillas ex brachijs mihi imposuerunt, ac tum Angelus *Raphaël* inseruit anulum in digitum meum mantis dextræ. Fui isto mysterio confusa, ac obstupui vehementer & cogitavi, quid hoc esset mysterij. Illi mihi dixerunt: Soror, venimus victores, per DEI virtutem, ex eo loco, ad quem nos Divina Majestas miserat, & adferimus spolia virtutis, gratiæque Divinæ, ut tibi possimus applicare virtutem ac donum puritatis, pro bonis operibus Divini obsequij, cujus figura sunt armillæ, & amorem perfectum ac Divinum, significatum per catenam auream; atque suavitatem & pacem cordis in omnibus operibus, repræsentatâ per anulum. Hæc sunt cimelia & spolia, quæ tibi ferimus ex nostra victoria. Sit benedictus DEUS, qui est omnium author. Hac Divinâ misericordiâ Domini, & gratiâ, quam isti sancti Angeli mihi præstiterunt, fui summopere confortata & recreata. Cœpit autem me desiderium sciendi, quare Dominus fuerit dignatus ablegare istos Dominos Angelos potius, quàm alios, cum habeat tot ad eam expeditionem, id quod ex illis quæsi-
vi; qui mihi amanter respondentes dixerunt: Soror, fuimus missi à Domino ad hoc opus gloriæ ipsius & obsequij, quia nos concernit ex officio, propter nomina quæ gerimus, & virtutem, quam nobis contulit pro ejusmodi operibus. Illuminata à Domino, intellexi istos sanctos Angelos profectos fuisse ad terram & locum sanctū, ubi est sacrum Sepulchrum. Fuerat nimirum à diabolis suscitatus, DEO permit-
tente, ingens tumultus inter illos infideles, contra DEI servos Religiosos Ordinis sancti Francisci, quos vehementer cruciabant & affligebant. Sed isti sancti Angeli virtute & fortitudine divinâ debellaverunt diabolos, & mitigaverunt illos rigores, atque omnia pacaverunt.

Multi alia referuntur Libro sexto, eo solum fine, ut appareat istos sanctos Angelos ita habuisse cum rerum majoris momenti, quin negligenter minimas, concernentes ipsius donum: adjungamus, quod est de re va. de minuta. Vidi, ait, aliquando illos sollicitissimè obambulantes in superiore domus parte, acsi lustrarent parietes, quemadmodum lustrari solent ab Architectis, vel Fabris lignarijs, & conspexi subito dæmonem in specie magnæ simiæ, qui extrahabat dentibus quendam clavum, quo conjungebantur duæ traves. Angeli illum

percutiebant, nè id faceret, ipse verò vociferabatur, & prosequeretur opus cœptum, atque re verà illum extraxit: sed statim ipsum coegerunt, quamvis indignantem, reponere clavum ad priorem locum. Non intelligebam tunc quidnam id significaret, donec postridie comparuisset una traves revulsa, quæ minabatur ruinam. Quare, fuit advocatus Artifex, qui illam lustravit, unaque vidit parietes supernè esse jam conjunctos, & pronos ad casum, ac proinde, statim est actum, ut occurreretur damno.

(e) H (æ)

CAPIT V.

Qualiter ipsi DEUS manifestaverit modum, quo Angeli tuentur Ecclesiam contra dæmones, & monita, quibus illos instruit, ut custodiant homines.

§. I.

Um, ait, quodam die (in Octobri anni 1621.) versarer cum DEO, vehementer afflicta à continuis doloribus, vidi in meo cubiculo quosdam Angelos perlegantes, & valde parvos, invicem colloquentes. Conspicis ipsis dixi intrà me: Quales parvuli Angeli sunt isti? Accessit unus illorum ad me, dixitque mihi: Videmur tibi, Soror, esse parvi: expecta, & videbis nostram potentiam. Exhibuit mihi subito DEUS quasi spectandum oculis grandem quendam mundum, deditque manu signum illi Angelo, qui mihi, juxta lumen datum à DEO, videbatur posse ipsum totum invertere, si ei Divinæ Majestatis id concessisset. Admirata sum tantam potentiam, quæ erat præditus: nihilominus me averti ab eo spectaculo, & recurri ad Dominum, donec coacta fuisssem illos iterum intueri. Vidi colloquentes, acsi de re quapiam consultarent. Et ecce inceperunt derepente ædificare spiritualissimè atque elegantissimè, & celerissimè

quoddam Castellum ex purissimo auro, supra demississima & profundissima fundamenta, plenum fenestris, ac tam altum, ut pertingeret à terra ad Cœlum. In singulis autem fenestris stabat unus Angelus, qui illam custodiebat. Per istud Castellum descendebant & ascendebant Angeli: per idem mutuò sibi correspondebant illæ duæ Civitates sanctæ, Jerusalem cœlestis, ac terrena. Obstupui, & hæsi spectando hoc Divinum mysterium, statimque auditio strepitu bellico, & sono tubarum, vidi venientes plurimos diabolos armis instructissimos cum suo duce contra Castellum, quod circumdederunt aliquantum eminus, ac inceperunt magnâ vi & machinis bellicis, quas propterea advexerant, oppugnare. Sed quamvis fuerint ictus vehementes, quando globi pertingebant ad Castellum, resilliebant, acsi essent lanæ vel straminei, cadebantque ad terram absque nocumento Castellum, quoad ipsius substantiam; solummodò videbatur remanere quasi fumo obductum, fuligine infectum, idque modicè. Durante hac oppugnatione, vidi descendentem sanctum Angelum Michaellem per Castellum cum vexillo, & cruce erectâ, quem sequebatur ingens multitudo Angelorum DEI. Omnes venie-

atitit

22 A

verie-